

Călătoria spre casă

Aprecieri pentru această carte

O poveste frumoasă despre oameni zdrobiți care se unesc pentru a găsi vindecarea. Cu un talent magistral, Amanda Cox ne atrage într-o poveste cu personaje dinamice, dragoste blândă și o celebrare autentică a vieții și a umanității. Un roman de debut emoționant și genial, care va zăbovi cu siguranță în mintea și inimile cititorilor.

—HEIDI CHIAVAROLI, autoare câștigătoare a premiului Carol pentru *Freedom's Ring* și *The Tea Chest*

Călătoria spre casă, romanul de debut al Amandei Cox, aduce în atenție teme foarte puternice pe care le prezintă cu ajutorul unor personaje foarte bine conturate și îndrăznețe. Deși abordează subiecte mai sensibile precum infertilitatea, durerea sau lipsa unui adăpost, mesajul cărții nu este deloc lipsit de speranță. O idee transmisă cu multă sensibilitate este aceea că putem găsi ajutor și făcători de pace chiar și printre oamenii pe care îi trecem prea ușor cu vederea sau chiar îi nesocotim.

Iată un subiect atât de prețios: dobândirea unui cămin și a unei familii abordat cu atât de multă sensibilitate. Povestea lui Ivy Rose este spusă din două perspective: în prezent, Ivy tânjește să-și cunoască începuturile. Treptat, prezentul se împletește cu retrospective încă din prima ei zi de viață și cu viața unor personale aparent fără prea multe chestiuni în comun, dar care se adună laolaltă în jurul unui copil aflat în nevoie pentru a-i oferi ajutor și a-i da speranță.

Ce tapiserie frumoasă și emoționantă a iubirii – o iubire sacrificială, cea a familiei de sânge și cea a familiei alese, a iubirii vindecătoare a lui Dumnezeu și iubirea care umple golurile singurătății.

Harvey, un bărbat fără adăpost, care trăiește în pădure, găsește o copilă abandonată și decide să o păstreze. La rândul său, Harvey a fost un orfan care a crescut în centre de plasament, fără să mai simtă dragostea cuiva de la moartea părinților săi. Aflând această copilă părăsită, el se gândește că îi va putea arăta că este iubită și dorită. Dar pentru a-i împlini nevoile, este nevoit să ceară ajutor. Găsește o biserică de unde poate obține lapte praf și scutece, iar el se duce la muncă ca grădinar la biserică. Cercul lui se lărgeste încet, odată cu relația pe care o dezvoltă cu pastorul Thomas și cu Pearl, o doamnă în vârstă care locuiește în parohie.

Povestea copilei Ivy Rose este una emoționantă care arată cum Dumnezeu are un plan pentru toată lumea și scoate în calea lor oamenii de care au nevoie la momentul respectiv. Te sfătuiesc să-ți șervețele la îndemână, dar nu rata această poveste scrisă cu multă sensibilitate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COX, AMANDA

Călătoria spre casă : o poveste despre descoperirea identității și găsirea unei familii : roman / Amanda Cox. – Oradea: Scriptum, 2023

ISBN 978-606-031-133-1

AMANDA COX

CĂLĂTORIA
spre casă

O POVESTE DESPRE DESCOPERIREA IDENTITĂȚII
ȘI GĂSIREA UNEI FAMILII

ROMAN

*Cel mai bun roman al anului
premiu de excelență oferit de Christy Awards*

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in English under the title
The Edge of Belonging
by Revell, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.
© 2020 by Amanda Cox. All rights reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Călătoria spre casă
de Amanda Cox

© 2023 Editura Scriptum®
str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

*Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul
imaginației autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane
în viață sau decedate este întâmplătoare și neintenționată.*

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-133-1

Tiparul executat în U.E.

Dedic această carte mamei și tatălui meu.

Vă mulțumesc că nu v-ați supărat prea mult pe mine de
fiecare dată când am petrecut
ore târzii din noapte citind.

De asemenea, o dedic și lui Lily.

Când am început să scriu această poveste,
am creat-o pur și simplu din dragoste pentru familie
și fiindcă adopția este un subiect
foarte drag inimii mele.

Nu aveam nici cea mai mică idee că,
înainte ca această carte să vadă lumina tiparului,
adopția avea să-mi schimbe propria familie,
aducând atât de multă lumină
și zâmbet în viața mea.

Mătușa Manda te iubește.

Mereu și pentru totdeauna.

Mulțumiri

Uau! Nașterea acestei cărți a reprezentat o adevărată aventură pentru mine. Și sunt atât de recunoscătoare persoanelor care au contribuit la acest lucru. Sunt mult mai multe nume cărora să le mulțumesc decât am loc aici să scriu.

Părinților mei, vă mulțumesc pentru că mi-ați finanțat dependența de cărți din copilărie. Vă mulțumesc că mi-ați citit atunci când eram prea mică pentru a citi singură și pentru că ați crezut de la bun început în poveștile mele. Poate că *Goodie*, *Calul-Minune* nu o să figureze niciodată pe lista celor mai bine vândute cărți, dar, fie vorba între noi, știm că a fost cea mai bună poveste care s-a scris vreodată.

Soțului meu, tu ai o perspectivă de ansamblu asupra lucrurilor, în timp ce eu trebuie să-mi concentrez atenția doar pe următorul pas pe care trebuie să-l fac. Primul lucru pe care l-ai făcut atunci când ți-am spus că voiam să scriu o carte a fost să mergi degrabă la magazin împreună cu mine ca să cumpărăm laptopul pe care scriu acum. Eu pun nume la toate. Nu-mi vine să cred că, în șapte ani de zile, încă nu i-am pus niciun nume laptopului meu. Poate că ar trebui

AMANDA COX

să-l numesc Harvey. Și lui Caleb, lui Ellie și lui Levi, voi trei mă inspirați întotdeauna, amintindu-mi să mă țin strâns de acea scânteie de inspirație și să visez visuri mărețe, demne de Dumnezeu, fiindcă și adulții pot fi creativi.

Lui Leann, cea mai bună prietenă a mea, sora mea de suflet, îți mulțumesc pentru că ești cine ești. Tu m-ai încurajat de pe margine, de-a lungul întregii mele cariere de scriitoare, și mi-ai ascultat toate vorbăriile fără rost. La fel cum fierul ascute fierul, draga mea prietenă. N-aș vrea niciodată să trăiesc fără tine! Fetelor care îmi dau idei pentru romane, Patti, Angela, Lucy, Crystal, KyLee și Kelly, vă mulțumesc pentru tot sprijinul și sfaturile voastre. Vă mulțumesc pentru că mi-ați spus să nu renunț prea curând la povestea asta. Încurajarea voastră m-a îmboldit să fac pasul cel mare și să public această poveste încă o dată.

Lui Kelsey Bowen, editoarea mea, îți mulțumesc pentru că le-ai dat o șansă lui Harvey și lui Ivy. Înseamnă nespus de mult pentru mine. Parteneriatul meu cu Revell pentru a publica această carte reprezintă un vis devenit realitate.

Și lui Isus, Îți mulțumesc pentru că ai sădit în mine pasiunea aceasta de a scrie. Tu ai fost mereu alături de mine – atunci când cuvintele curgeau pur și simplu și simțeam că mi-am îndeplinit toate visurile, dar și atunci când n-am renunțat la scris, deși doream să dau foc laptopului. Tu m-ai creat pentru asta. Să scriu povești cu ajutorul Tău. Abia aștept să scriem împreună următoarea poveste, fie în viața reală, fie pe hârtie.

1

8 SEPTEMBRIE 1994

Oamenii îl considerau vagabond fiindcă nu avea un domiciliu al său, dar Harvey James ar fi fost un om al străzii chiar dacă ar fi deținut un conac cu turnulețe de pe autostrada de stat 460. Pentru a avea o casă, trebuia întâi să aparții aceluși loc. Capătul autostrăzii era casa lui. Lumini nesfârșite de faruri și rafale de vânt de la trecerea mașinilor pe centură pătrundeau în tufișul în care Harvey cerceta resturi din viețile altor oameni. Lucruri cărora nimeni nu le ducea dorul. Unele aruncate pe geamul mașinii într-o izbucnire de mânie. Altele cădeau din greșeală de pe suporturi de bagaje care nu fuseseră fixate cum trebuie. El își trase cârpa umedă de pe frunte, dând la o parte crenguțele care îi stăteau lipite de piele.

Străduindu-se să deslușească în întuneric forme care ieșeau în evidență în încrângătura deasă de buruieni, Harvey merse de-a lungul capătului liniei – linia de demarcație între spațiul îngrijit de stat pentru a menține reputația pitorească a drumului și locurile rămase

AMANDA COX

neatinse, sălbatică. El ridică lanterna pe care o găsisese cu o săptămână în urmă. Raza de lumină străpunse întunericul tot mai pătrunzător. O valiză zăcea aruncată pe o parte, zgâriată în urma unui accident rutier. El îngenunche și se chină să desfacă fermoarul. Gemu. Încă un set de tricouri cu model hawaiian și costume de baie. Ar fi fost fain dacă cineva ar fi pierdut măcar o dată niște haine normale de purtat. Harvey înșfăcă setul de tricouri și trei sticlute de șampon de hotel și le îngrămădi în rucsacul său.

Preț de o clipă, traficul asurzitor se potoli, iar totul se cufundă într-o tăcere stranie. Un sunet ciudat îi ajunsese la urechi – slab, dar cu totul discordant în iureșul traficului. Un mieunat. Să fi fost oare un pisoi abandonat? Inima lui Harvey se făcu cât un purice. În toată umblarea lui printre gunoaie, nimic nu îl oripila mai mult decât lucruri vii care fuseseră aruncate. El încercase să păstreze odată un câine abandonat. Bietul de el. Harvey bănuia că animalul era surd și pe jumătate orb. Însă câinele nu trăise prea mult. Autostrăzile erau locuri unde domneau viteza și nebunia. Nu erau potrivite pentru ființe vii.

Oftând îndelung, el se întoarse înapoi în direcția taberei lui. Era un adevăr dur, dar bieteii creaturi i-ar fi fost mai bine dacă Harvey o lăsa în voia sorții în loc să o ia și să o îngrijească, amânând astfel inevitabilul. Trei mașini trecură în viteză, fiecare încercând să o depășească pe cealaltă. Ele străpunseră liniștea cu vuietul strident al tobelor de eșapament, iar Harvey simți cum un fior îi trecu pe spinare.

Pe măsură ce zgomotul se îndepărtă, la urechile lui Harvey ajunsese un țiuit. El își frecă maxilarul pentru a-l face să dispară. Țipătul firav se auzi în liniștea nopții. De data asta, era mai tare, mai furios. Harvey îngheță. Era o ființă omenească. Întorcându-se ușor, Harvey își ridică lanterna pentru a căuta să vadă de unde venea acel sunet. Traficul reveni în forță, iar rafalele de vânt acoperiră țipătul. El își deschise gura ca să strige, ca să-i dea de știre micuțului că se apropie de el, dar ridicolul acestui impuls îl făcu să-și pecetluiască buzele. Lanterna din mâna lui aruncă o rază tremurândă de lumină. Harvey merse mai departe, ciulindu-și urechile. În sfârșit, din nou se făcu liniște în trafic. În această pauză de tăcere, țipătul se auzi din adâncul tufișului, mai departe decât crezuse el la început. Uite acolo. O cărare

CĂLĂTORIA SPRE CASĂ

bătătorită unde cineva trecuse înaintea lui. Harvey dădu la o parte ramurile care îi blocau calea, îndreptând lanterna dintr-o parte în alta. Bătăile puternice ale inimii lui oglindeau disperarea aceluia plâns slab. Harvey se opri din mers. La mai bine de un metru și jumătate înaintea lui, o bucată de material se zvârcolea pe jos. El își ținu răsufarea și făcu încetșor un pas înainte. Îngenunche, iar frunzișul îl înțepă la genunchi. Un miros ciudat plutea în aer, dulce și înțepător în același timp. Harvey așeză lanterna pe jos, reglând raza de lumină, apoi se întinse și apucă un colț al materialului pentru a dezveli ființa ciudată al cărei țipăt furios se transformase acum în gemete ușoare și scâncete.

El făcu un pas înapoi. Micuța făptură cu ochii strâns lipiți era acoperită cu sânge uscat și o substanță albă brânzoasă. Apucând capătul materialului, Harvey șterse chipul bebelușului, lăsându-se pe vine, în timp ce căută să vadă dacă nou-născutul avea vreo rană. Bebelușul se liniști la atingerea lui și clipi din ochi, vlăguit. Preț de o clipă, privirile lor se întâlniră. Totul păli în jurul lui Harvey. Nu mai auzi vuietul traficului. Nici bâzâitul țânțarilor la ureche. Copilul își ridică pumnișorul. El netezi palma bebelușului, iar acesta își încolăci degețelele roz în jurul degetului mare al lui Harvey. Acesta simți cum o căldură îi cuprinse pieptul, iar apoi i se răspândi în restul corpului. El luă bebelușul înfășat în brațe și îl frecă cu o cămașă de schimb până când nu mai rămase nicio pată de sânge pe pielea perfect roz a copilului. Era o fetiță perfect sănătoasă. Goală. Înfășată într-o cămașă bărbătească de flanelă.

Harvey se ridică în picioare și se roti ușor, cu bebelușul strâns lipit de piept. De unde venise? Cine o părăsise? El își desfăcu primii doi nasturi de sus de la cămașa lui mare și adăposti acolo copila, aproape de inima lui. Oare bătăile puternice ale inimii lui aveau să o asurzească? Fetița avea părul brunet și pufos. Acum că se uscaseră, era ondulat, iar buclele gâdilară pieptul lui Harvey. El o mângâie pe obraz, iar ea își întoarse repede capul, căutându-i atingerea. Gemu ușor. Bebelușul deschise gurița, lipită de pielea lui.

— Îmi pare rău, micuțo. Nu am ce să-ți ofer. Hai să ne întoarcem în tabără și o să vedem ce facem mai departe.

Harvey avea cutii pline cu obiecte, păstrate pentru ziua în care va

AMANDA COX

avea trebuință de ele, dar niciuna nu conținea biberoane și lapte praf. Fetița, convinsă în sfârșit că nu va primi mâncare, încetă să se mai foiască, se ghemui și își frecă nasul, legănată de mersul lui. Harvey se încruntă. Ar trebui să o pună într-un coșuleț și să o lase în pragul vreunei case frumușele de la periferie? La un spital? Îl trecu un fior, iar copila se agită. Nu. El nu avea să o abandoneze. Harvey își petrecuse întreaga copilărie aflându-se la cheremul altora, fiind plasat dintr-o familie în alta, după cum avea ei chef. El nu-și dorea ca fetița asta, care se născuse cu doar câteva ore înainte și fusese deja părăsită, să aibă aceeași soartă.

Întorcându-se în tabără, care era un luminiș în mijlocul unor pini falnici, Harvey intră în adăpostul pe care îl construise în decursul ultimilor ani din lemn pierdut, cărămizi și o prelată, și așeză copila pe o saltea de paie pentru ca el să poată căuta printre proviziile lui. Containerele lui erau pline ochi cu tot felul de cutii și tăiței în pahare de plastic. După ce curățase o mașină cu optsprezece roți care se răsturnase primăvara trecută, un echipaj rutier lăsase în urmă sute de pahare pline cu tăiței drept gunoi. El avea să mănânce tăiței pierduți ani de zile. Harvey putea fi considerat drept om al străzii, dar el nu cerșea. În cei treizeci de ani în care umblase pe acest pământ, nu ceruse nimic nimănui. Nu avea nevoie. Oamenii aruncau și pierdeau multe lucruri, care îi erau mai mult decât suficiente pentru a supraviețui, dar de vreme ce bebelușii nu mâncau tăiței și nici peștele pe care el îl pescuia din pârâu, acum era timpul ca Harvey să-și schimbe planurile lui de viață bine puse la punct. Abia aștepta ca o geantă cu scutece să cadă de pe un suport de bagaje.

2

ÎN PREZENT

Atmosfera din biroul ei se schimbă – era senzația aceea aproape imperceptibilă că nu ești singur. Ivy închise un dosar și își ridică capul. Un chip bronzat și neted cu o pereche de ochi căprui închis apărură în colțul ușii. Era Emmet Rawlings, drăgălașul din clasa a patra.

Acei ochi expresivi erau de obicei voioși, plini de viață și te încântau cu privirea lor. Dar azi se putea citi doar un singur lucru în adâncimile acelor ochi pătrunzători. Ceva frânt și tăios. O expresie care n-ar trebui să se găsească niciodată pe fața unui băiețel de nouă ani. Pe cât de distractiv era să organizeze reprezentații de teatru cu trupa ei de marionete amuzantă și plină de culoare, prin care transmitea mesaje constructive pentru cei mici, precum cele împotriva hărțuirii și dezvoltarea trăsăturilor de caracter, aceste momente între patru ochi cu elevii ei reprezentau motivul principal pentru care Ivy se hotărâse să devină consilier școlar. Dar durerea din

AMANDA COX

ochii lui Emmet o făcu să se simtă ca o novice, ca și cum cerneala de pe diploma ei nici nu se uscaser bine. Ca și cum aceasta s-ar fi mâzgălit dacă era atinsă.

— Bună, Emmet.

Copilul zăbovi în pragul ușii, ținând strâns în mâna tremurândă un sul de hârtie și un bilet de voie în cealaltă.

— Te-a trimis doamna Lee?

Copilul încuviință o singură dată din cap.

— Intră.

Băiatul intră stingher în micul birou și se cuibări pe scaunul din fața ei, trăgându-și genunchii sub bărbie. Era atât de mititel în scaunul acela pentru adulți.

— Ce se întâmplă, puștiule? Nu pari în apele tale azi.

Emmet își lipi fruntea de genunchi. Strânse cu putere hârtia pe care o ținea în mână. În regulă. Nu era cel mai potrivit mod de a începe conversația. Ivy își mușcă buzele. Poate că ar fi mai bine să o cheme pe Marilyn. Consiliera cea experimentată ar gestiona cu siguranță situația cu mai mult tact decât o făcuse ea până atunci.

Ivy cercetă sulul de hârtie mototolită din mâna lui.

— Ai un bilet din partea doamnei Lee?

Băiatul dădu din cap, întinse biletul de voie pe biroul ei și își lipi din nou fruntea de genunchi.

— Vrei să stăm de vorbă?

Băiatul dădu din cap și de data asta. Ivy își înăbuși un oftat. Era vorba despre noțiuni elementare de consiliere. În primul rând, nu începi niciodată o sesiune de terapie cu întrebări de tip da sau nu, asta dacă vrei să faci pe celălalt să vorbească. În al doilea rând, băieții de nouă ani aproape că nu se oferă niciodată să vorbească de bunăvoie despre ceea ce îi deranjează. Ivy își masă fruntea. Punea prea multă presiune pe ea însăși. Ea nu era asistenta școlii care împărțea plasturi cu personaje din desene animate ca să oblojească genunchi răniți. Era posibil ca Ivy să nu poată face nimic pentru a ușura durerea lui Emmet. Dar putea să fie alături de el și să-l înțeleagă. Să-i arate dragoste.

— Știi, și eu am o zi destul de obositoare. Ce-ai zice să luăm o pauză de câteva minute? Am o mulțime de chestii interesante pe peretele acela.

CĂLĂTORIA SPRE CASĂ

Ivy arată înspre cealaltă parte a biroului ei.

— Puzzle-uri, jocuri, câteva jucării, cărți. Iar acele fotolii moi sunt *mult* mai confortabile decât scaunul ăsta vechi și tare pe care stai acum.

Emmet își îndreptă atenția spre raftul înalt cu cărți din colț, care promitea multă distracție.

— Alege un joc sau vreo activitate pe care s-o facem. Nu știu ce părere ai tu, dar mie mi-ar prinde bine să râd puțin.

Tot indiferent, băiatul se ridică în picioare, se uită repede peste rafturi și alege un mic vas de toaletă din plastic. Încă ținea strâns într-o mână biletul. Cu o privire poznașă și întrebătoare, se întoarse spre ea. Ivy gemu, prefăcându-se jignită.

— ăsta? Nu, zău așa, Emmet. Oricare alt joc, mai puțin ăla.

Era un joc destul de scârbos – o toaletă de jucărie care te împrășca cu apă dacă trăgeai numărul greșit de pe rola de hârtie igienică din plastic. Când cumpărase jocul ăsta, logodnicul lui Ivy, Seth, îi făcuse morală cu privire la îndobitocirea copiilor americani. Dar ea nu cumpărase jocul ăsta prostesc pentru a încuraja performanțele academice ale copiilor. Emmet zâmbi ușor.

— În fine, ai câștigat. Trage un fotoliu. Ivy umplu vasul de toaletă din plastic cu apă de la chiuveta din spatele biroului ei. Începe tu, puștiule.

Băiatul roti suportul de hârtie igienică din plastic.

— Un unu, șopti el. Își trase limba între dinți și apăsă mânerul. Jucăria scoase un sunet ca atunci când tragi apa. Copilul rânji.

— E rândul dumneavoastră.

Ivy roti suportul. Gemu.

— Un patru? Sunt terminată.

Emmet chicoti.

Strâmbându-se, Ivy trase apa o dată, de două ori, de trei ori. Emmet se dădu la o parte, chicotind. Ea se strâmbă. Gata. Dar după ce trase apa a patra oară, ea tot scăpase.

— Rândul tău, Emmet. O să te uzi leoarcă.

El roti suportul de hârtie igienică.

— Un unu! Băiatul lovi în aer cu pumnul.

— O s-o pățești! îl linguși ea.

AMANDA COX

Emmet apăsă mânerul. Tot nu ieși niciun jet de apă. Chicoti de-a binelea.

— Domnișoară Ivy, ați face bine să vă țineți gura.

Ivy gemu și mormăi, atât cât putea ea să joace teatru. Trase numărul trei. Se auzi trasul apei o dată, de două ori. Apoi jetul de apă țâșni și îi veni drept în nas. Ea se îneacă, simțind cum îi arde nasul. Emmet se prăbuși pe podea de atâta râs. Încercând să-și recapete suflarea, el spuse:

— În regulă, haideți să jucăm altceva.

— Nicidecum. E timpul să-mi iau revanșa.

Ei mai jucară vreo trei runde, și amândoi fură împrășcați cu apă. Chicotele poznașe ale lui Emmet îi făceau plăcere lui Ivy, dar băiatul nu lăsa din mână acel sul mototolit de hârtie. Ivy puse la loc jocul pe raft și ocupă fotoliul moale din fața lui Emmet, care arunca o privire în coșul ei cu marionete.

— Ia stai așa, ce ai în mână?

Băiatul își lăsă privirea în pământ, la covorul multicolor.

— Te superi dacă mă uit?

Emmet ridică din umeri, dar îi dădu hârtia mototolită. Ivy o desfăcu și o netezi pe genunchi. Simți cum i se strânge inima de durere în timp ce cercetă cu atenție tema de lucru și grija cu care băiatul lucrase la arborele lui genealogic. Umbre lucrate în detaliu adăugau profunzime și textură trunchiului copacului și ramurilor. Numele lui era scris cu atenție pe rândul potrivit. Spațiile unde trebuiau să fie scrise numele părinților lui fuseseră completate și șterse de atâtea ori, încât băiatul stricase cu totul pagina. Cu răsuflarea aproape tăiată, Ivy își trecu degetele peste spațiile goale.

— Pot să-ți spun un secret, Emmet? Ceva ce nu am mai spus nimănui.

Băiatul își ridică capul.

— După părerea mea de specialist, temele legate de întocmirea arborelui genealogic reprezintă cea mai proastă idee de pe fața pământului.

Băiatul schiță o umbră de zâmbet în colțurile gurii.

— Pot să-ți mai spun ceva?

El încuviință din cap și își șterse obrazii, fornăind zgomotos.

CĂLĂTORIA SPRE CASĂ

— Sunt adoptată.

Emmet își îndreaptă spatele, iar ochii lui întunecați o priviră cercetători.

— E greu de știut cum să completezi corect spațiile, nu-i așa? Nu știu cine sunt părinții mei naturali. Aș vrea să știu. Dar tu? Ce nu-ți place la arborele genealogic?

Emmet trase adânc aer în piept.

— Nu-l cunosc pe tatăl meu biologic. Am primit câteva scrisori de la mama mea biologică. Părinții mei adoptivi sunt oameni buni. Mă iubesc. Eu îi iubesc pe ei. Trăiesc în casa lor de foarte multă vreme. Indiferent cum am încercat să alcătuiesc arborele ăsta genealogic stupid, mi se pare că l-am completat greșit de fiecare dată.

Ivy cunoștea prea bine acest sentiment. Când era în clasa a treia, nu-și dăduse seama că toată lumea din orașelul ei știa că ea era adoptată. Obraznica de Britney Hall o umilise în fața întregii clase în timpul prezentării arborelui genealogic al lui Ivy. Spusese că Ivy trișase. Că părinții ei adoptivi nu erau *adevărata* ei familie. Că niciuna dintre persoanele pe care le notase nu erau nici măcar înrudite între ele. Ciudat cum o simplă amintire din copilărie o putea face să sufere chiar și după atâta vreme. Ivy își drese glasul, încercând să se adune.

— Arborele genealogic poate fi o chestiune complicată, și e în regulă. Al tău e special și merită mai mult timp și atenție. Ce-ai zice să-i trimit un bilet învățătoarei tale ca să-ți dea voie să ieși asta acasă? Apoi tu și părinții tăi adoptivi puteți completa împreună arborele genealogic. Cred că odată ce o să lucrați împreună la proiectul ăsta, o să iasă ceva care o să-ți placă.

Ivy verifică orarul.

— Mai ai zece minute până la pauză. O să scriu acel bilet învățătoarei tale, iar tu poți să citești sau să te joci cu legouri în timp ce lucrez. Dacă te simți în stare, te poți alătura clasei tale pe terenul de joacă.

Astfel i-ar fi fost mult mai ușor băiatului decât să se întoarcă înapoi într-o sală de clasă tăcută, sub privirile curioase ale celorlalți copii. Emmet zâmbi ușor și încuviință din cap. Câteva minute mai târziu, Ivy stătu în pragul ușii, privindu-l pe Emmet cum se alătura clasei lui în drumul spre ieșire. El avea din nou pasul vioi, după cum

AMANDA COX

îi era obiceiul. Ivy simți cum îi crește inima, iar durerea de dinainte dispăru. *Acesta este motivul pentru care fac slujba asta.* Cheryl, secretara, își scoase capul din biroul principal.

— Bună, fetițo. Cum l-ai vrăjit pe Emmet? A intrat val-vârtej ca o furtună și a ieșit ca și cum era în al nouălea cer.

Ivy ridică din umeri.

— Uneori oamenii au nevoie să știe pur și simplu că nu sunt singuri pe lumea asta. Că există cineva care înțelege ce înseamnă suferința.

— Te descurci foarte bine cu copiii ăștia. Sper că știi asta. Ei savurează teatrul ăsta caraghios de păpuși. Și i-am văzut și pe alții ieșind din biroul tău la fel ca Emmet. Plini de speranță și cu o lumină pe chip pe care nu o aveau înainte.

Ivy își lăsă capul în jos.

— Hai, termină. De ce mă lingușești? Ai nevoie de cineva care să-ți completeze formularul pentru taxa auto?

Cheryl își puse mâinile în șolduri și începu să zâmbească.

— Poftim? Când m-am făcut eu vinovată de așa ceva?

Ivy râse. Atunci când Cheryl nu lingușea, înfloreau lucrurile.

— Tot ce vreau să știi este dacă vii la petrecerea fetelor.

Ivy își învârti inelul de logodnă pe deget.

— Nu știu dacă –

— Fetițo, să nu îndrăznești să mă zăpăcești din nou cu vreun răspuns evaziv. Săptămâna trecută ai spus că te vei gândi la asta.

— Nu e din cauză că nu vreau să fiu acolo. Numai că Seth mi-a spus ieri despre un eveniment caritabil. Niște persoane importante din firma lui participă și –

Cheryl se bosumflă.

— Aha. Abia dacă te-am mai văzut la față de când Domnul Spilcuit ți-a pus inelul ăla pe deget.

Ivy oftă, încercând, fără prea mult succes, să ignore greutatea care începea să îi apese pieptul.

— Știu, știu. Tatăl lui Seth pune foarte multă presiune pentru ca el să dovedească faptul că merită să preia conducerea firmei. Tatăl lui îl tot pune la încercare ca să-l pregătească. Ivy ridică din umeri. Seth are nevoie de mine acolo.

Cheryl ridică sugestiv din sprâncene.

CĂLĂTORIA SPRE CASĂ

— Atunci rămâne pe data viitoare? Știu că te-ai distra mult mai bine cu noi decât la vreo petrecere simandicoasă.

— O să fiu acolo, spuse ea, știind că nu avea să se țină de promisiune. Nu avea de ales. Prietenele ei se puteau supăra, dar nu aveau să-i poarte pică, spre deosebire de Seth.

După ce clopoțelul sună de ieșire, Ivy își strânse dosarele și străbătu parcare a însorită. Ea își verifică telefonul în timp ce se instală în scaunul din piele al șoferului. Izul de mașină nouă, amplificat de căldura soarelui, o făcu să-și încrețească nasul.

Avea șase apeluri pierdute de la mama. Ivy își lăsă capul pe tetieră și închise ochii. Ultima dată când mama o zăpăcise în halul ăsta fusese atunci când aceasta dorise ca Ivy să o ajute să-și transfere agenda de contacte din telefonul cu taste pe smartphone. Cine știe ce se mai întâmplase de data asta.

Ivy își ținu degetul mare deasupra butonului de apel, dar apoi așeză telefonul pe consola centrală. Orice ar fi fost, putea aștepta. Ea avea nevoie de acele câteva minute pe drum pentru a se relaxa. Ca să se preschimbe cumva din consiliera care ședea pe podea, jucându-se cu toaleta din plastic cu un copil, la rolul de impoastore în lumea mondenă care nu se pricepea la conversații politicoase și care câteodată uita ce furculiță trebuia să folosească.

În timp ce conducea, Ivy privi semnele de pe autostradă. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi luat-o pe o rampă de ieșire și ar fi condus până când i se termina benzina? Scăpa astfel de toate presiunile care o sufocau. De mama și de tata care încercau constant să o aducă înapoi în lumea lor. De logodnicul ei care era hotărât să o ajute să descopere definiția *lui* cu privire la cea mai bună versiune a ei – insistând asupra faptului că Ivy putea să-și depășească condiția de fată simplă dintr-un orașel. Ce-o mai fi însemnat și chestia asta.

În schimb, Ivy parcă mașina în locul ei obișnuit din zona rezidențială. Seth îi cumpărase apartamentul după ce se logodiseră. Era un loc superb. Totuși, ei îi lipseau prietenii, artiști excentrici cu perdele colorate, care nu aveau o lețcaie în buzunar, și vecinii în vârstă

AMANDA COX

care pălăvrăgeau în șezlonguri pe spațiul verde înțesat cu buruieni. În ciuda faptului că insistase că se simțea foarte bine în vechiul ei apartament, Seth fusese cât se poate de categoric, spunând că nu ar fi dat bine ca viitoarea lui soție să locuiască în zona *aia* a orașului. Nu era țipenie de om în noul ei cartier de lux, unde până și pâlcurile de vegetație stăteau în poziția de drepți.

Ivy ieși din mașină și se pregăti sufletește să-și schimbe fusta de lungime mijlocie, bluza și pantofii cu talpă plată cu rochia neagră cu paiete și pantofii cu toc pe care mama lui Seth le trimisese cu o zi înainte. Ivy avea să schimbe o viață cu alta, la fel cum ți-ai schimba identitatea.

